

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2CoE/24/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315220775
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4315220775.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a členiek senátu JUDr. Lenky Kováčovej, PhD. a JUDr. Ingrid Kišacovej, PhD., v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Advocate s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnému: R. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX/XX, U. Y., zastúpený: JUDr. Andrea Chorvátová Nagyová, advokátka, so sídlom Kozárovce 632, IČO: 47 134 747, o vymoženie 2.144,04 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti výroku III. uznesenia Okresného súdu Levice č. k. 2Er/2758/2015-118 zo dňa 20. januára 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Levice č. k. 2Er/2758/2015-118 zo dňa 20. januára 2020 vo všetkých jeho výrokoch zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol námietky povinného proti exekúcii (výrok I.), zamietol návrh povinného na odklad exekúcie (výrok II.), zastavil exekúciu (výrok III.) a súdnemu exekútorovi priznal náhradu trov exekúcie vo výške 39,83 eura, ktoré je povinný uhradiť oprávnený do 3 dní od doručenia tohto uznesenia (výrok IV.).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 243h ods. 1 veta prvá, § 39 ods. 4, § 243f ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, § 36 ods. 2, 5, § 50 ods. 1, § 56 ods. 2, § 57 ods. 2, § 200 ods. 1, 5, § 203 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.03.2017 (ďalej len Exekučný poriadok).

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že rozhodoval na podklade podania povinného, vyjadrenia oprávneného k tomuto podaniu a doplnenému návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným. Uviedol, že oprávnený si v tomto exekučnom konaní uplatňoval nárok na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky a to voči povinnému, ktorý je fyzickou osobou. Bolo preto povinnosťou oprávneného v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku návrh na vykonanie exekúcie doplniť najneskôr do 22.01.2016, pretože lehota na doplnenie návrhu oprávneného začala plynúť deň po uverejnení zákona v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, t. j. 24. decembra 2015. Oprávnený návrh na vykonanie exekúcie doplnil len u súdneho exekútora a nie na príslušnom súde. Mal teda za to, že tridsaťdňovú lehotu uvedenú v § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, v ktorej má oprávnený doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, treba vykladať tak, že takéto doplnenie musí oprávnený doručiť exekučnému súdu. Len súd je oprávnený posúdiť doplnenie návrhu a následne rozhodnúť o zastavení exekúcie, resp. o pokračovaní v nej. Doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie doručené súdnemu exekútorovi nemožno považovať za zachovanie lehoty pretože by to bolo v rozpore s ustanovením § 121 ods. 5 CSP, podľa ktorého je lehota zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené

súdu mimo pracovného času. Mal za to, že súdneho exekútora v tomto prípade nemožno považovať za doručovateľa. Preto pokiaľ do uplynutia tridsaťdňovej lehoty, t. j. do 22.01.2016, nebolo doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným doručené okresnému súdu alebo dané na prepravu (nie však súdnemu exekútorovi), nastali dôvody na zastavenie exekúcie, pričom ani následné doručenie doplnenia návrhu, či už priamo okresnému súdu, alebo prostredníctvom súdneho exekútora, nemôže mať žiadny vplyv na zastavenie exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku. Doplnenie návrhu oprávnený vypracoval dňa 21.01.2016 a v rovnaký deň toto doplnenie predložil súdnemu exekútorovi, pričom súdny exekútor podanie prípisom z 14.03.2016 doručil okresnému súdu poštou až dňa 11.04.2016. Z dátumovej pečiatky súdneho exekútora zo dňa 21.01.2016 na doplnení návrhu nevyplýva, akým spôsobom bolo toto podanie doručené súdnemu exekútorovi, či osobne, alebo poštou, čo vnáša pochybnosti o pravdivosti údajov o čase a spôsobe doručenia tohto podania. Prítom súdny exekútor má podľa § 57 ods. 4 Exekučného poriadku povinnosť predložiť vec súdu bezodkladne po tom, ako nadobudne pochybnosti, alebo zistí, že sú dané dôvody na čiastočné alebo úplné zastavenie exekúcie. Uviedol, že možno sa preto domnievať, že súdny exekútor si túto povinnosť nespĺnil len preto, že oprávnený doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie pravdepodobne nedoručil súdnemu exekútorovi v zákonnej lehote. Dospel tak k záveru, že oprávnený zmeškal zákonnú 30-dňovú lehotu na uskutočnenie tohto doplnenia. Právnym následkom nesplnenia tejto zákonnej povinnosti je podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku zastavenie exekúcie, preto podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku exekúciu zastavil, a preto námietky povinného proti exekúcii a návrh povinného na odklad exekúcie zamietol.

4. Proti tomuto uzneseniu (v časti zastavenia exekúcie) podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Mal za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že v postavení veriteľa uzavrel s povinným v postavení dlžníka dňa 31.07.2013 zmluvu o úvere č. 409800568, v dôsledku omeškania povinného uplatnil svoje nároky vyplývajúce zo Zmluvy v zmysle rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola uzavretá dňa 31.07.2013 na samostatnom liste papiera pred príslušným rozhodcovským súdom. Mal za to, že nebol naplnený dôvod na zastavenie exekúcie ani podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, pretože tento dôvod na zastavenie exekúcie sa vzťahuje iba na prípady nedoplnenia návrhu na vykonanie exekúcie a ak medzi oprávneným a povinným existoval spotrebiteľský záväzkovo-právny vzťah, avšak záväzkovo-právny medzi oprávneným a povinným zo Zmluvy nemá spotrebiteľský charakter. Zmluva bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka má povahu absolútneho obchodu. Aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa nie je možná, nakoľko právny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským. Povinný v Zmluve dobrovoľne uviedol údaje preukazujúce, že je živnostník (podnikateľ), t. j. identifikačné číslo, miesto podnikania. Podotkol, že pred uzavretím Zmluvy oprávnený vždy skúma bonitu potenciálneho klienta. Aj z uvedeného nepochybne vyplýva, že povinný je podnikateľom a mal v úmysle uzavrieť Zmluvu ako podnikateľ. Uviedol, že v prípade postavenia oprávneného je treba akcentovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s povinným vstupoval. Mal za to, že sa dodatočne nemožno dovolávať inej kvalifikácie právnej povahy Zmluvy, keďže jej uzavretie v uvedenej forme (zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka) sám svojím konaním povinný vyvolal a inicioval. Mal za to, že právnou úpravu ochrany spotrebiteľa nie je možné bezvýnimočne aplikovať na všetky prípady, kde spolukontrahentom je fyzická osoba, pretože uvedeným spôsobom by došlo k absolútnemu vylúčeniu aplikácie ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Zdôraznil, že povinný nemá právne postavenie spotrebiteľa, pretože nenapĺňa definíciu spotrebiteľa v zmysle ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Poukázal v konkrétnostiach i na judikatúru v týchto súvislostiach. Podotkol, že súd prvej inštancie svojím postupom zbavil oprávneného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Mal za to, že exekučný titul bol vydaný v dôsledku riadne vedeného sporového konania a bol vydaný okrem iného s prihliadnutím na dobré mravy v dôsledku čoho sa nestotožnil s odôvodnením uznesenia. Uviedol, že súd prvej inštancie taktiež výrazne zasiahol do zásady rovnosti strán konania čím došlo k porušeniu čl. 6 CSP. Rozhodovacia činnosť súdu vykonaná podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vedúca k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie po preskúmaní formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu zohľadnila logicky všetky skutočnosti, pretože súd sa s obsahom exekučného titulu a dôvodmi jeho vydania v celosti oboznámil a nevyžadoval žiadne ďalšie spresnenia. Dôkazy osvedčujúce skutočnosti pomenované § 39 ods.4 Exekučného poriadku sú od počiatku výkonu exekúcie súčasťou exekučného spisu a boli v minulosti súdom podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku preskúmané. Medzičasom nedošlo k zmene

skutkového stavu a zmene obsahu dôkazov. Uviedol, že si povinnosť uvedenú zákonným ustanovením § 39 ods. 4 Exekučného poriadku splnil, a teda doplnil návrh na vykonanie exekúcie v stanovenej lehote, súd prvej inštancie teda dospel k nesprávnemu záveru. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie oprávneného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), v medziach daných rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP), a po preskúmaní obsahu spisu, napadnutého uznesenia a po oboznámení sa s procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, dospel k záveru, že odvolanie oprávneného je sčasti dôvodné, zároveň dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť nielen v napadnutom výroku o zastavení exekúcie (a teda aj súvisiacom výroku o trovách exekúcie), ale aj v právoplatných výrokoch I. a II., a to z dôvodu, že spíňajú predpoklad uvedený v ustanovení § 379 písm. a) CSP.

6. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie - zápisnicou spísanou pred súdnym exekútorom dňa 25.11.2015 domáhal voči povinnému vykonania exekúcie na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku vydanom Stálym rozhodcovským súdom zriadeným záujmovým združením právnických osôb Združenie arbitráže a mediácie sp. zn. SR 09481/14 zo dňa 01.06.2015. Súd prvej inštancie vydal dňa 15.02.2016 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Následne na podklade uvedených listín a ich príloh, podania povinného, vyjadrenia oprávneného a doplnenia návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie rozhodol napadnutým uznesením.

7. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

8. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

9. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

10. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 23.12.2015, v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou oprávnený opísať aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu (odkaz na § 17 zákona č. 191/1950 Zb. zmenkového a šekového v znení zákona č. 438/2015 Z.z.) s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

12. Podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku účinného od 23.12.2015, v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

13. Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia, exekúcie podľa odseku 1 sa odo dňa účinnosti tohto zákona odkladajú.

14. Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia, ak sa v konaniach podľa odseku 1 nepreukáže opak, platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m).

15. Podľa ods. 5 citovaného ustanovenia, ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie nedoplní v lehote podľa odseku 1, súd exekúciu zastaví.

16. Podľa ods. 6 citovaného ustanovenia, ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie doplní v lehote podľa odseku 1, súd preskúma či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m), a ak exekúciu nezastaví, rozhodne o pokračovaní exekúcie.

17. Primárne odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že podľa právnej úpravy platnej a účinnej od 23.12.2015 obsiahnutej v § 39 ods. 4, § 44 ods. 2, § 57 ods. 1 písm. m) a § 243f Exekučného poriadku, zavedenej zákonom č. 438/2015 Z.z., sú exekučné súdy povinné ex offo prihliadať v exekučných konaniach o vymáhaní nároku zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou (ak dospejú k záveru, že povinný má v kauzálnom vzťahu postavenie dlžníka - spotrebiteľa, čo zisťujú v súlade s novelizovaným § 17 ods. 1 a 2 Zákona zmenkového a šekového) k tomu, či bola povinnému v konaní pred všeobecnými, ale aj rozhodcovskými súdmi poskytnutá taká primeraná ochrana, aká mu ako spotrebiteľovi podľa predpisov o spotrebiteľskom práve patrí. Z uvedených dôvodov je oprávnený už v návrhu na vykonanie exekúcie doručeného súdnemu exekútorovi povinný opísať rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným a preukázať ho dôkazmi, ktoré ním tvrdené skutočnosti osvedčujú. Po dátume 23.12.2015 bol tak povinný urobiť aj v prebiehajúcich exekučných konaniach, ktoré začali pred dátumom 23.12.2015, a to v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v prípade, ak je exekúcia vedená na podklade exekučného titulu, ktorým bol priznaný nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou. Exekučný poriadok určil oprávnenému na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 tridsaťdňovú lehotu, ktorá začala plynúť odo dňa účinnosti tohto zákona, t.j. dňa 24.12.2015 a uplynula 22.01.2016. Táto lehota na doplnenie návrhu, stanovená pre oprávneného uvedeným zákonom, je lehotou procesnou, preto stačí, ak doplnenie vrátane dôkazov je oprávneným podané posledný deň lehoty. Exekučný poriadok v § 243f ods. 1 neupravuje, komu má oprávnený doplnenie návrhu doručiť. Môže ho doručiť tak príslušnému súdu, ktorý bude rozhodovať o ďalšom postupe v konaní, avšak s poukazom na ustanovenie § 36 ods. 2 a § 40 ods. 1 Exekučného poriadku môže oprávnený doplnenie návrhu doručiť aj poverenému súdnemu exekútorovi.

18. Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že síce je pravdou, že oprávnenému bol priznaný nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou, čo štandardne predpokladá postup podľa § 243f ods. 6 Exekučného poriadku, avšak v danom prípade treba zdôrazniť skutočnosť, že oprávnený už v samotnom návrhu na vykonanie exekúcie, doručenom súdu prvej inštancie prostredníctvom súdneho exekútora dňa 14.12.2015, opísal rozhodujúce skutočnosti, ktoré zakotvovala novela Exekučného poriadku účinná od 23.12.2015 (keďže už celkom zrejme mal o nej vedomosť), ku ktorým doložil aj dôkazy, a to zmenku vystavenú povinným dňa 31.07.2013, rozhodcovskú zmluvu zo dňa 31.07.2013, zmluvu o úvere zo dňa 31.07.2013, rozhodcovský rozsudok a všeobecné podmienky poskytnutia úveru, čím si takto (i keď o pár dní skôr než novela Exekučného poriadku č. 438/2015 Z.z. nadobudla účinnosť) jednoznačne splnil povinnosť predpokladanú ustanovením § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, keďže zmyslom tohto novelizovaného ustanovenia bolo poskytnutie ochrany fyzickým osobám - spotrebiteľom, voči ktorým si veritelia uplatňovali svoj nárok v konaniach na podklade zmenky, často krát iba na jej podklade bez skúmania prípadných neprijateľných podmienok spotrebiteľskej zmluvy, ktorú zmenka zabezpečovala, respektíve nepríhliadajúc na rozpor s dobrými mravmi či neprípustnosť alebo obmedzenie použitia zmenky, a to osobitným prieskumom exekučným súdom. V intencii tejto právnej úpravy tak súd prvej inštancie (už v čase účinnosti novely) disponoval relevantnými dôkazmi na posúdenie návrhu na vykonanie exekúcie a teda i žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v tom zmysle, že mal buď rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo vydať poverenie na vykonanie exekúcie. Takýto postup predpokladá aj dôvodová správa k predmetnej novele, ktorá hovorí o tom, že „upravuje sa možnosť súdu odmietnuť vydať poverenie na vykonanie exekúcie, resp. v prebiehajúcich exekučných konaniach exekúciu zastaviť“. V súvislosti s touto novelou a jej účinkami na exekučné konanie je teda potrebné rozlišovať, či je konanie zatiaľ iba v štádiu exekučného konania (čiže do vydania poverenia na vykonanie exekúcie) alebo už v štádiu exekúcie (teda po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie). Súd prvej inštancie tým, že dňa 15.02.2016 vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, vlastne v tomto prípade urobil preskúmanie oprávneným predložených dôkazov v zmysle § 243f ods. 6 Exekučného poriadku per analogiam (napriek tomu, že poverenie nie je rozhodnutím). Záver, ku ktorému dospel súd prvej inštancie, a síce, že exekúcia bola naďalej i po tomto okamihu ešte v súlade s § 243f ods. 3 Exekučného poriadku odložená a bolo potrebné v zmysle § 243f ods. 6 (ešte opätovne) preskúmať návrh na vykonanie

exekúcie a rozhodnúť o zastavení exekúcie alebo jej pokračovaní, je teda nesprávny a je vylúčené, aby „zmenkovosť“ v exekučnej veci bola posudzovaná niekoľkokrát.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie o nespnení si povinnosti oprávneným v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote vyplývajúcej mu z ustanovenia § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, a teda v konečnom dôsledku o potrebe zastavenia exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, za nesprávny. Uvedeným procesným postupom súdu prvej inštancie pritom došlo k odňatiu práv ako oprávneného, tak povinného na prejednanie veci súdom, a preto v záujme dodržania práv každého účastníka na spravodlivý proces zaručený Ústavou Slovenskej republiky v článku 46 ods. 1, ako aj z dôvodu reálnej súdnej ochrany odvolací súd vec zrušil nielen v napadnutom výroku III. o zastavení exekúcie (a súvisiacom výroku IV. o trovách exekúcie), ale aj v právoplatných, odvolaním nenapadnutých (a taktiež nenapadnuteľných) výrokoch I. a II. uznesenia, keďže spĺňajú podmienku v zmysle § 379 písm. a) CSP, teda že závisia od rozhodnutia o napadnutom výroku o zastavení exekúcie, keďže z odôvodnenia uznesenia je zrejmé, že k záveru o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii a zamietnutiu návrhu povinného na odklad exekúcie dospel súd prvej inštancie iba na základe (nesprávnej) tézy, že exekúciu pre nedoplnenie návrhu oprávneným v zmysle § 243f ods. 5 Exekučného poriadku zastavuje.

20. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie vo všetkých jeho výrokoch podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 a 2 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom bude povinnosťou súdu prvej inštancie meritórne posúdiť námietky povinného proti exekúcii (za predpokladu, že boli podané v zákonnej lehote) a návrh povinného na zastavenie exekúcie, avšak z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto uznesenia už tak nemôže urobiť v intenciách ustanovenia § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. Je však povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené podmienky na vedenie exekučného konania, pričom jednou z nich je napríklad relevantný exekučný titul (formálne i materiálne vykonateľný). Súd prvej inštancie je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

21. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.